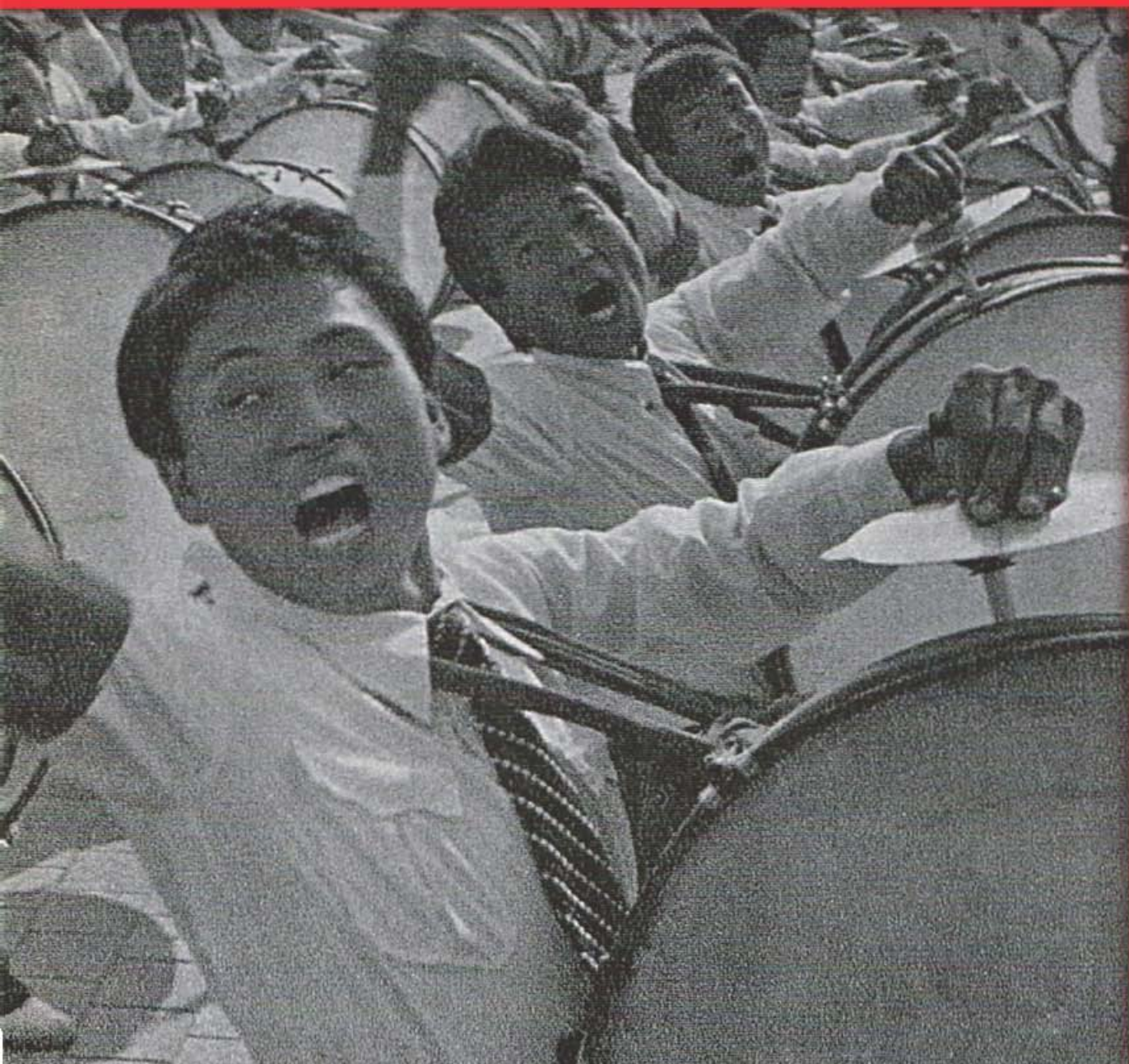

časopis pro současnou hudbu

HIS VOICE

HUDBA A POLITIKA

Heiner Goebbels, Mikoláš Chadima,
Diamanda Galás, Nagano, Fennesz

3 / 2004

WWW.HISVOICE.CZ 49 Kč

expoziční nové hudby

EXPOSITION OF NEW
MUSIC

Expozice nové hudby je festival navazující na dvě legendární "Expozice experimentální hudby" (v roce 1969 a 1970). Byl obhověn v osmdesátých letech a přináší každoročně tematické sondy do světa "jiné hudby". Je svátkem pro ty, kdo rádi hledají v muzice něco nového a zajímavého ...

19. května 2004 / Gunda Gottschalk

Německá houslistka, skladatelka a improvizátorka hraje kromě skladeb z CD Wassermünde také svérázné variace na moravské lidové písně ze sbírek A. Kyselové, H. Bima a L. Janáčka.

20. května 2004 / Petr Kotík a S.E.M. Ensemble, Kvartet sv. Vavřince, DAMA DAMA

Flétnista a skladatel Petr Kotík patřil v šedesátých letech k prvním a nejdůležitějším protagonistům Nové hudby u nás. Po svém odchodu do USA (1969) pevně zakotvil na hudební scéně New Yorku. Jako instrumentálista napojený na přední osobnosti světové avantgardy vzdává poctu dvěma z nejosobitějších amerických skladatelů – Christianu Wolffovi a Mortonovi Feldmanovi.

21. května 2004 / Ensemble Konvergence

V souboru Konvergence se sbíhají snahy tvůrčí i hráčské. Mladí skladatelé jsou si navzájem interprety. Skladatelé sami zároveň tvoří i jádro souboru. Součástí jejich uměleckého manifestu je také uvádění významných skladeb světového repertoáru.

22. května 2004 / Gareth Davis

Navzdory svému mládí patří Gareth Davis k velmi respektovaným a vyhledávaným hráčům. Ve svém sólovém vystoupení často kombinuje živou hru se zvukovým záznamem. Patří k těm zahraničním hudebníkům, kteří se mohou pyšnit i znalostí české hudby.

23. května 2004 / Arditti Quartet

Arditti Quartet není třeba představovat – už po léta znamená interpretační špičku soudobé hudby. Na rozdíl od mnoha proslavených umělců, dávají rádi své mimořádné schopnosti do služby dosud neprosazeným autorům. Pro náš festival připravili – kromě velkých kvartetních děl dvacátého století – také několik premiér českých skladatelů.

Mezinárodní hudební festival Brno

17. EXPOZICE NOVÉ HUDBY 2004

My a svět: Hledání společného jazyka

19.–23. května 2004

Dům pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno
začátky koncertů v 19.30 hodin, velký sál 1. patro

Festival pořádá Statutární město Brno a koná se za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Jihomoravského kraje.

ComPosition: přidružená akce s podpůrnými programy festivalu ENH 2004

Dům pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno, začátky akcí v 17.30 hodin, sály: přízemí, suterén

P r o g r a m

19. května 2004 / Cremaster & Carpets, Curtains

Mezinárodní setkání ve stylu "Hear and Now" (A. C. Monteiro, F. Fages + I. Palacký a VJ V. Lukášová).

20. května 2004 / Phill Niblock: Movements of People Working (DVD + "Live"), spoluúčinkuje M. Kormanová (akordeon).

21. května 2004 / Electro-Retro

Retrospektivu české a slovenské elektroakustické hudby (P. Bakla, T. Pálka, O. Adámek, M. István, R. Berger, J. Ďuriš, K. Šimandl, M. Haase) sestavila L. Dohnalová. Spoluúčinkují: T. Ondrůšek – bicí, P. Cigler – lesní roh, D. Čermák – počítačové vizualizace. Přípravou ve spolupráci se Společností pro elektroakustickou hudbu a Elektronickým studiem Slovenského rozhlasu Bratislava.

22. května 2004 / Jaap Blonk & BRAAXTAAL

Změna konání koncertu: Dům umění města Brna, Malinovského nám. 2, Brno
Holandská skupina, kterou tvoří charismatičtý básník, recitátor a vokalista Jaap Blonk, Rob Daenen na sampler a Theo Bode-wes na elektronické bicí, se pohybuje mezi fónickou poezií a moderní taneční hudbou. Toto vystoupení je uskutečněno díky laskavé podpoře Velvyslancství Nizozemského království.

23. května 2004 / Pavel Klusák: My Country Remixed – svérázný příspěvek k Roku české hudby

V průběhu festivalu budou prezentovány i další podpůrné akce: zvukové instalace (H. Horda), nástěnné kresby (M. Škodla), experimentální video (J. Daberging / O. Neuwirth), seminář „Česká hudba po roce 1989“ (FFMU), ENH ve fotografiích (P. Francin, R. Tejkalík).

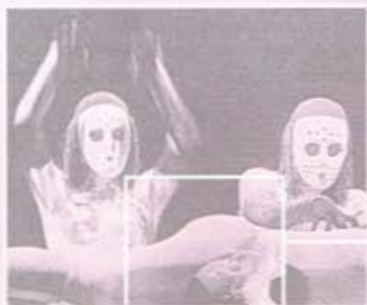
Podrobné informace o programu ENH 2004: www.enh.cz, www.dumb.cz, www.musicologica.cz

VYHRADNÍ
ORGANIZÁTOR
MEZINÁRODNÍHO
HUDEBNÍHO
FESTIVALU
BRNO

ARS KONCERT s. r. o.
Úvoz 39, 602 00 Brno
tel.: +420 543 233 116
fax: +420 543 233 358
e-mail: ars@arskoncert.cz
<http://www.mhf.cz>

- 2 **Ze všech stran**
Glosář ze světového tisku [Adam Javůrek]
- 4 **Prostory Heinera Goebbelse**
...mezi hudbou a společností [Matěj Kratochvíl]
- 6 **Jedenácté září a hudba**
[Pavel Klusák]
- 8 **Strach z černé planety**
Hip hop a politika [Karel Veselý]
- 10 **Mám zkrátka tu smůlu, že co na srdci, to na jazyku**
rozhovor s Mikolášem Chadimou [Petr Ferenc]
- 13 **Tabu nebo prázdná forma?**
Úvahy nad politickou abstinencí nově elektronické hudby
[Peter Niklas Wilson]
- 16 **Diamanda Galás**
Defixiones, Will and Testament [Tereza Havelková]
- 18 **Volnost, rovnost, People Band**
[Pavel Klusák]
- 19 **Ostře sledovaná opera**
Jaroslav Dušek: Svět je božská hra
Martin Smolka: Nezapobkovat intuici
Ondřej Havelka: Během repríz budu ještě pulírovat
[Tereza Havelková]
- 23 **Gesamtkunstwerk na ledě**
recenze opery Nagano [Matěj Kratochvíl]
- [obsah]
- 24 **Festival mimo prime time**
Zlatá Praha [Jan Vávra]
- 26 **Hovory s F**
rozhovor s Christianem Fenneszem [Hynek Dedecius]
- 27 **Karaoke Tundra**
[Hynek Dedecius]
- 28 **Music and Technoculture**
recenze knihy [Matěj Kratochvíl]
- 29 **recenze CD**

HIS VOICE 3/2004, časopis pro současnou hudbu, Vydává Hudební informační středisko o.p.s.
 • Redakce: Tereza Havelková: havelkova@hisvoice.cz (šéfredaktorka) • Matěj Kratochvíl: kratochvil@hisvoice.cz
 • Ivo Medek: medek@jamu.cz • Petr Ferenc: ferenc@hisvoice.cz • Adam Javůrek - javurek@hisvoice.cz • Hynek Dedecius
 - dedecius@hisvoice.cz (redaktoři) • Jan Vávra: vavra@hisvoice.cz (produkce a PR) • Fotograf: Karel Šustr (10 - 12) • Foto na obálce:
 Miroslav Zajíc • Grafická úprava: Daniela Kramerová a Pavel Klůvka • Tisk: První dobrá s.r.o. • Adresa redakce: Besední 3, 118 00 Praha 1,
 tel.: 257 312 422, fax: 257 317 424, e-mail: redakce@hisvoice.cz, www.hisvoice.cz • Cena jednoho výstupu: 49,- Kč • Předplatné šestí čísel včetně
 poštovného: 280,- Kč, studenti a důchodci: 180,- Kč • Časopis lze objednat telefonicky, poštou nebo prostřednictvím našich webových stránek.
 • ISSN: 1213-2436 • Časopis vychází s podporou Ministerstva kultury ČR, Nadace Český hudební fond a Hudební nadace OSA.

PRODEJNÍ MÍSTA: PRAHA: Hudební informační středisko, Besední 3, Praha 1 • Divadlo Archa (pokladna), Na poříčí 26, Praha 1 • Roky, NoD, Dlouhá 33, Praha 1 • Tamizdat Record shop, Jindřišská 5, Praha 1
 • Knihkupectví Prospero, Divadelní ústav, Celetná 17, Praha 1 • Knihkupectví Fraktály, Betlémská nám. 5a, Praha 1 • Centrum pro současný směr, Jelení 9, Praha 1 • Knihkupectví Maťa - Aurora, Opletalova 8, Praha 1 • Knihkupectví
 Koamas, Perlová 3, Praha 1 • Jazzcentrum Agharta, Krakovská 5, Praha 1 • Volvox Globator, Opatovická 26, Praha 1 • Café RYBKA, Opatovická 7, Praha 1 • P.J Music, Dittrichova 11, Praha 2 • Black Point music, Václavova 5, Praha 8 • BRNO:
 Knihkupectví Barvič-Novotný, Česká 13, Brno • Indies, Koblížná 2, Brno • Kulturní a informační centrum města Brna, Radošická 12, Brno • OSTRAVA: Knihkupectví Artforum, Puchmajerova 8, Ostrava • PLZEŇ: HOUDEK - hudební nástroje,
 Divadelní 1, Plzeň • OLOMOUČ: Knihkupectví Velehrad, Wurmova 6, Olomouc • HRADEC KRÁLOVÉ: VH Gramo, Hájkova 309, Hradec Králové • Antikvariát „Na Rybnku“, Malé nám. 129, Hradec Králové • ČESKÉ BUĎEJOVICE: Knihkupectví a
 antikvariát TYCHÉ, Česká 7, České Budějovice • PARDUBICE: Kamala, Dům techniky, nám. Republiky 2086, Pardubice • HRANICE: Knihy Hanzlík, Jiráskova 429, Hranice • LITOMYŠL: Muzika KALIBAN, Smetanova nám. 16, Litomyšl

[Připravuje Adam Javůrek]

Vážení čtenáři,

když se řekne „hudba a politika“, mnozí si možná pomyslí, že jde o dvě zcela neslučitelné záležitosti. Nebo si vybaví, jak Lucie Bílá zpívá pro Václava Klause. Možná si vzpomenou na nacistická shromáždění s hudbou Richarda Wagnera či na budovatelské písně 50. let. Každopádně lze hádat, že to u mnohých vyvolá jistý pocit nepohodlí.

Spojení hudby a politiky však nemusí vždy být mesaliance. Existují i jiné jeho formy, než je zneužití hudby k ideologickým účelům nebo „společenská objednávka“ totalitního režimu. A k tomu, aby hudba byla angažovaná, není vždy třeba politického tlaku – stačí vzpomenout 30. nebo 60. léta 20. století a skladatele jako Kurt Weil, Hans Eisler, Luigi Nono nebo Hans Werner Henze.

Dnes jako by však politická angažovanost vzbuzovala spíš nedůvěru, a to jak na straně muzikantů, tak u jejich publika. Že by přicházela doba apolitického umění? Nebo se jen mění způsob, jakým muzikanti na dění okolo sebe reagují? A možná, že jen hledáme na špatném místě. Zatímco některou hudbu ovládla skepse k „mimohudebním“ obsahům a raději se zabývá už jen sama sebou, objevují se nová hudební fóra pro aktuální vyjádření.

Jedno tématické číslo časopisu problematiku současného vztahu hudby a politiky – nebo hudby a společnosti, chcete-li – nemá ani zdaleka šanci vyčerpát. Snad se nám však alespoň podaří naznačit jeho obrysy a vzbudit zájem, možná i vyvolat diskusi...

A na závěr jako vždy pozvánka: příští HIS VOICE in Sound se odehraje v pondělí 17. května, opět v Alternatiff Gallery na Starém městě pražském (Karlova 25). Začátek ve 20.00.

Tereza Havelková, šéfredaktorka

Uznávaný profesor práv ze Stanfordské univerzity **Lawrence Lessig** vydal knihu, která může mít při troše štěstí velký vliv na kulturní vývoj. Kniha se jmenuje *Free Culture* a její podtitul zní „Jak velká média využívají technologii a právo, aby sešněrovala kulturu a kontrolovala kreativitu“. V předmluvě Lessig píše: „*Svobodná kultura podporuje a chrání tvůrce a novátory. Přímou tak činí uznáním duševního vlastnictví. Nepřímou to však dělá omezením dosahu těchto práv, aby zajistila i dalším tvůrcům a novátorům co největší svobodu vzhledem k minulosti. Svobodná kultura není kultura bez vlastnictví, stejně jako volný trh není trh, v němž je vše zadarmo. Opak svobodné kultury je „povolenková kultura“ – kultura, v níž tvůrci směji tvořit pouze se svolením mocných, nebo se svolením předcházejících tvůrců.*“ *Free Culture* je prý depresivní kniha, říkájí někteří recenzenti. Popisuje totiž, jak v posledních desetiletích převládla „povolenková“ kultura nad tou svobodnou. Ale zdá se, že Lessig má dost síly, posluchačů i autority na to, aby pomohl situaci změnit. *Free Culture* by mohla hrát roli rozbušky.

Zajímavý není pouze obsah Lessigovy knihy. Stejně fascinující je i to, co se děje kolem ní. Autor šel příkladem a knihu vydal pod licenci Creative Commons, již jsme otevřeli minulý glosář. Lessig tím vzkazuje: s mou knihou si dělejte, co chcete, ale a) odkažte na mě, b) nevzdělávejte na mě, c) svůj výtvar dejte také k dispozici. Kniha je zdarma ke stažení na adrese <http://www.free-culture.cc>.

A copak říká vydavatel? Nelituje, že souhlasil s tím, že je kniha na internetu volně k dostání zdarma? Nemá důvod – spokojení čtenáři chtějí mít doma i tištěnou knihu. Ať už proto, že chtějí svého autora podpořit, nebo proto, že kniha je kniha. Lessigova *Free Culture* byla 36. nejprodávanejší publikací na Amazon.com. Už vzniklo několik derivátů. Publikace získala takový ohlas, že se komunita internetových osobností a známých bloggerů dohodla, že každý namluví vybranou kapitolu. Zúčastnil se například profesor Nového zákona A.K.M. Adam či Dave Winer z Harvard Law School. Na adrese <http://resare.com/fc/> si můžete stáhnout soubor pro...

...**BitTorrent**, což je nový oblíbený systém, jak nabízet svoji (například) hudbu ke stahování po internetu. Datový soubor si stahujete z několika zdrojů naráz po malých kousíčkách a všechna data, která už jste si stáhli, automaticky nabííte ke stažení dalším, čímž se proces značně

urychluje. Výhodné je to samozřejmě pouze pro soubory, které v jeden moment stahuje větší množství lidí. Ideální je krátká doba po vydání nového alba, kdy je o ně největší zájem. Na adrese LegalTorrents.com jsou ke stažení – jak název napovídá – jen díla, která tam umístili sami umělci.

BitTorrent si jako zbraň zvolila hudebně-aktivistická organizace **Downhill Battle** pro svůj nový projekt **Banned Music**. Pomocí BitTorrentu zprostředkovává hudbu, kterou vydavatelské společnosti zakázaly, jelikož jsou v ní bez povolení použity fragmenty z cizích skladeb. „*Když labels pošlou výhrůžky muzikantům, prodávám nebo internetovým stránkám, nabídneme zde hudbu ke stažení a dáme jejich pokusu o cenzuru fádnu publicitu*“, píše se na bannedmusic.org. Projekt využívá výjimky v autorském zákoně, která dle názoru aktivistů povoluje zpřístupnit cizí dílo za účelem výzkumu, výuky, zpravodajství či kritiky.

Tento princip „fair use“ si ozkoušeli při legendární akci **Šedé úterý**. **Downhill battle** zorganizovali na 24. 2. protest proti postupu vydavatelství EMI. To zakázalo šíření skvělého alba DJe Danger Mouse *Grey Album* (recenze v minulém HIS VOICE), které je mixem *The Black Album* (Jay-Z) a bezejmenného alba od The Beatles, jemuž se říká *The White Album*. Důvodem zákazu jsou samozřejmě autorská práva. Účastníci nabídli desku na 24 hodin ke stažení a snahu o zaházení stop po albu zmařili.

Americká RIAA a dalším vydavatelským skupinám nekazí spánek pouze **Downhill battle**. Jistě dlouho nezapomenou na den, kdy byla publikována studie *Dopad sdílení nahrávek na jejich prodej – empirická analýza*, kterou provedli **Felix Oberholzer-Gee** z Harvard Business School a **Koleman Strumpf** z Univerzity of North Carolina. Studie totiž dokazuje, že sdílení nahrávek přes internet nemá žádný – natož negativní – dopad na prodej hudebních nosičů. Po pravdě řečeno, výsledky překvapily i zastánce „sdílečů“. Logiku to ale má: stahují převážně ti, kteří by si desky tak jako tak nekoupili. A aby překvapení nebylo málo, studie si dokonce pohrává s myšlenkou, že v jistých případech může velké množství nelegálních sdílečů prodejnost desek mírně zvýšit.

Hudební a filmový kritik **Washington Post** **Mark Jenkins** se ve starším článku pro maga-

Lawrence Lessig

zín Slate ohlíží do historie a zjišťuje, že kdykoli se hudební průmysl dostane do krize, reaguje akcí s názvem „doplňte jméno nového média“ zabíjí hudbu“. Jenkins se zaměřil na konec sedmdesátých let a rozmach domácího nahrávání na kazety. „I v tehdejších letech se brzy ukázalo, že příčinou propadu prodejů není nové médium, ale nechť lidé konzumovat ustálenou popovou nabídku značek, kterým naopak stálý prodej stejných hvězd bez nutnosti investic do hledání nových směrů vyhovoval“, shrnuje Jenkinsův postřeh Aleš Miklík v článku pro Lupa.cz.

Příští akce se možná bude jmenovat „Mobilní zabíjí hudbu“. Hudebníci se totiž začínají zaměřovat na hudbu pro mobilní telefony. Firmy se asi bát nebudou, ty takové novátory nadšeně popostrkávají s vidinou nových zisků, ale uvidíme, co na to řekne kritika: „hudba pro mobily, není to moc, nízké? Může být hudba pro mobil uměním?“ budou se ptát. Publicista Patrik Zandl si na kongresu v Cannes vyslechl přednášku prezidenta Universal Music **Cédrica Ponsota**, který zastává názor, že hudba v mobilech nemůže být stejná jako hudba původní. „Stejně jako televize musela přinést videoklipy a nepouští hudbu bez obrazu, musí obsah na mobil mít zvláštní verzi pro mobily. Ponsot upozornil, že Universal už dnes spolupracuje s hudebníky a umělci na tom, aby se jimi produkován obsah vytvářel již od začátku i ve verzi pro mobily stejně tak, jako se dělá verze pro rádia, televize i CD. Navíc je důležité načasování – je nepřijatelné, aby úspěšná melodie pro mobily vyšla dva měsíce poté, co proletí hitparádami v rádiích a v obchodech. Je potřeba, aby se všechny verze pro všechna média připravovala najednou a verze pro mobily není výjimkou.“

V jednom z přecházejících glosářů jsme mluvili o malém vydavatelství **Magnatone**, které nabízí, aby si posluchači hudbu nejprve stáhli, a teprve pak se rozhodli zda a za kolik si ji koupí – polovina peněz jde hudebníkovi. Nyní si majitel vydavatelství zařídil svůj vlastní blog, v němž informují o zajímavých zákulisních událostech. Viceprezidentka Jan Hanford „blogla“ rozhovor s vysokou postaveným mužem z velkého vydavatelství.

ze všech stran

On: „Nechápu, jak má váš byznysplán fungovat dlouhodobě.“

Ona: „Z toho, co čtu v novinách, se vašemu modelu také zrovna nedaří.“

On: „Ale fúze jako je ta **BMG** se **Sony** na to bude mít vliv.“

Ona: „Ano, pak mohou zkrachovat společně a ne postupně.“

Vydávatel John Buckman zase překlopil rozhovor s jedním hudebníkem, který po něm chtěl, aby zakázal cizím umělcům vytvářet díla odvozená z hudby ze stáje **Magnatone**. Buckman s muzikantem rychle vyběhl.

Mnohem radikálnější pojetí autorských práv má **Tomáš Neubauer**, který v časopisu **Muzikus** publikoval sérii **Historie vinyly**. Články to jsou opravdu pěkné, zajímavé a komplexní, neboť postihují celou éru od roku 1850 až do roku 1969. Jenže to má fatální chybu: možná už jste je jednou četli. Rozsáhlé pasáže jsou takřka slovo od slova přeložené z přílohy serveru **BBC**. **Lessig**, **Magnatone** i **Downhill Battle** se shodují na dvou pravidlech, které tu panu Neubauerovi připomeňme: pokud přebíráte cizí materiály, uveďte zdroj, pokud je přebíráte pro komerční účely, zeptejte se. Jinak to vypadá jako krádež.

Pražský jazz a **Michal Hejna** z klubu **Agharta** se dočkali profilu v kanadském deníku **Toronto Star**. **Will Novosedlík** v článku **Duch Monka, Milese a Coltranea žije – v Praze** (27. 3. 2003) píše: „Praha počtem klubů a přívalem talentů **Toronto** zahanbuje.“ **Novosedlík** byl ucarován faktem, že v klubech každý večer hrají české soubory a vyvozuje z toho, že domácí scéna musí být velmi silná. Hejna mu odpovídá, že je to proto, že kluby si nemožou dovolit zahraniční jména. Autor článku zmiňuje **Viklického**, **Stivína**, **Průchovou**, **Yvonne Sanchez**, **Petra Zelenku** a **zkomoleného Víta Švece**. Lidé se zde hudbě věnují z lásky a to je důvod, proč má smysl v Praze něco podnikat, tvrdí **Novosedlík**.

Petr Olmer napsal na svém blogu **Gramec** velmi vtipnou, ostrou a zřejmě i pravdivou glosu **Bída české hudební publicistiky aneb Kam až sahá vata v operních recenzích Evy Vítové**. „Vítová má hranici líbí-nelíbí úplně jinde než já. Dejme tomu, je to její (a mé) právo. Vítové se ale líbí skoro všechno. Má-li drobné výhrady ke scéně, zřejmě jste větší zhovadilost ještě neviděli, a pokud snad maličko zaštourá do pěveckých výkonů (a to už tedy opravdu musí být), opera bude do dvou týdnů stažena pro totální neúspěch. (...)“
„Vítová používá tři hlavní mistry: Buď dirigent,

režisér atd. pochopil a umocnil skladatelovu genialitu a zpěváci jej následovali, nebo režisér a scénograf trochu zaváhali, ale díky dirigentovi a zpěvákům se geniální dílo podařilo, anebo naprosto zcestná opera dostala díky geniálnímu dirigentovi, režisérovi atd. zcela nový smysl, který zpěváci dokonale vystihli. (...)“

Jinou výtku ke kritice má **František Dezorz**. Zajímavý „metrosexuální bulvár“ **zionmag.org** publikuje od března tohoto roku jeho krátká zamyšlení pod názvem „All that Dez“. Ve sloupku **Páčím se si, mám sa rád** **Dezorz** píše: „Základním omylem kritiků je potřeba hodnotit. Je to pozůstatek z minulosti. Z dob, kdy vyšší a lidová kultura byly jasně a jednoznačně oddělitelné a úlohou kritika bylo dbát na čistotu vyššího umění, které šlo ruku v ruce s dobovými náboženskými doktrínami. V postmoderním chaosu morálních a estetických hodnot potřeba hodnotit kvalitu umění odpadá stejně jako náboženská svoboda vystřídala náboženský dogmatismus. (...) Kritika není hodnocení. (...) Kritika je reflexe, opis autorova díla na základě subjektivního kritického názoru, podpořeného jednoznačnými argumenty. Kritika nemá jít proti autorovu dílu, ale spolu s ním, dokonce i kdyby měla potřebu ho hanit. To je velké umění vlastní jen malému hrstce kritiků. Takových, kteří ví, že věci jsou jednodušší, než se zdají, ale komplikovanější, než dokážeme pochopit.“ V následujícím textu **Eště 666 slov o kvalitě hudebních kritiků** **Dezorz** svůj názor dále rozvíjí: „Hudební kritik nesmí psát o tom, jak by chtěl, aby kritizovaný hudebník, album nebo písnička měli vypadat, ale o tom, jak vypadají. Věty typu „Je to dobré, ale vadí mi tam ty kytary...“ odrážejí kritický estetické preference a ne hudbu samotnou.“

Oblíbený slovenský kulturní magazín **inZine.sk** skončil. Nejprve to lidé považovali za apríl, neboť „úmrtní oznámení“ vyšlo poslední březnový den. **František Petro** se na serveru **Disk.sk** pouští do polemiky, jak moc úspěšný **inZine** byl či nebyl a proč skončil. „Na Slovensku neexistuje internetové médium, které by dostalo k dispozici na pět let takový objem prostředků jako **inZine**. (...) **inZine** měl být už jen díky těmto vloženým investicím automaticky bezkonkurenční. Ale to nikdy nebyl. Ve skutečnosti redakce neucínila nic mimořádného, jen vykonávala práci, za kterou byla placená.“ Proč **inZine** nakonec podle **Petra** skončil? „Rozmazlená redakce zpodobnila do té míry, že se stala příliš impotentní na to, aby přivedla tento projekt k alespoň částečné rentabilitě. A degenerace zašla tak daleko, že klíčoví lidé necítili za tento stav žádnou zodpovědnost.“

